

JORNADES LITERÀRIES 2020 - 2021

*Emocions
en temps de covid*

ESCOLA PATUFET SANT JORDI

El curs escolar 20-21 comença amb un context excepcional que comparteix tota la humanitat: la pandèmia ocasionada per la Covid 19.

L'escola ha anat cercant maneres per continuar proposant experiències riques i vivencials pels nens i nenes del Patufet i, amb aquest propòsit, és que comencen les Jornades Literàries al Cicle dels Mitjans. Amb l'objectiu de gaudir i aprofundir en el món literari des d'una experiència propera, cooperativa i sensorial és que, nens i nenes de primer, segon i tercer han elaborat una sèrie de textos i il·lustracions que es recullen en aquest llibre. El fil conductor d'aquest són les EMOCIONS, apropant-nos i compartint com les hem viscut i sentit en temps de Covid.

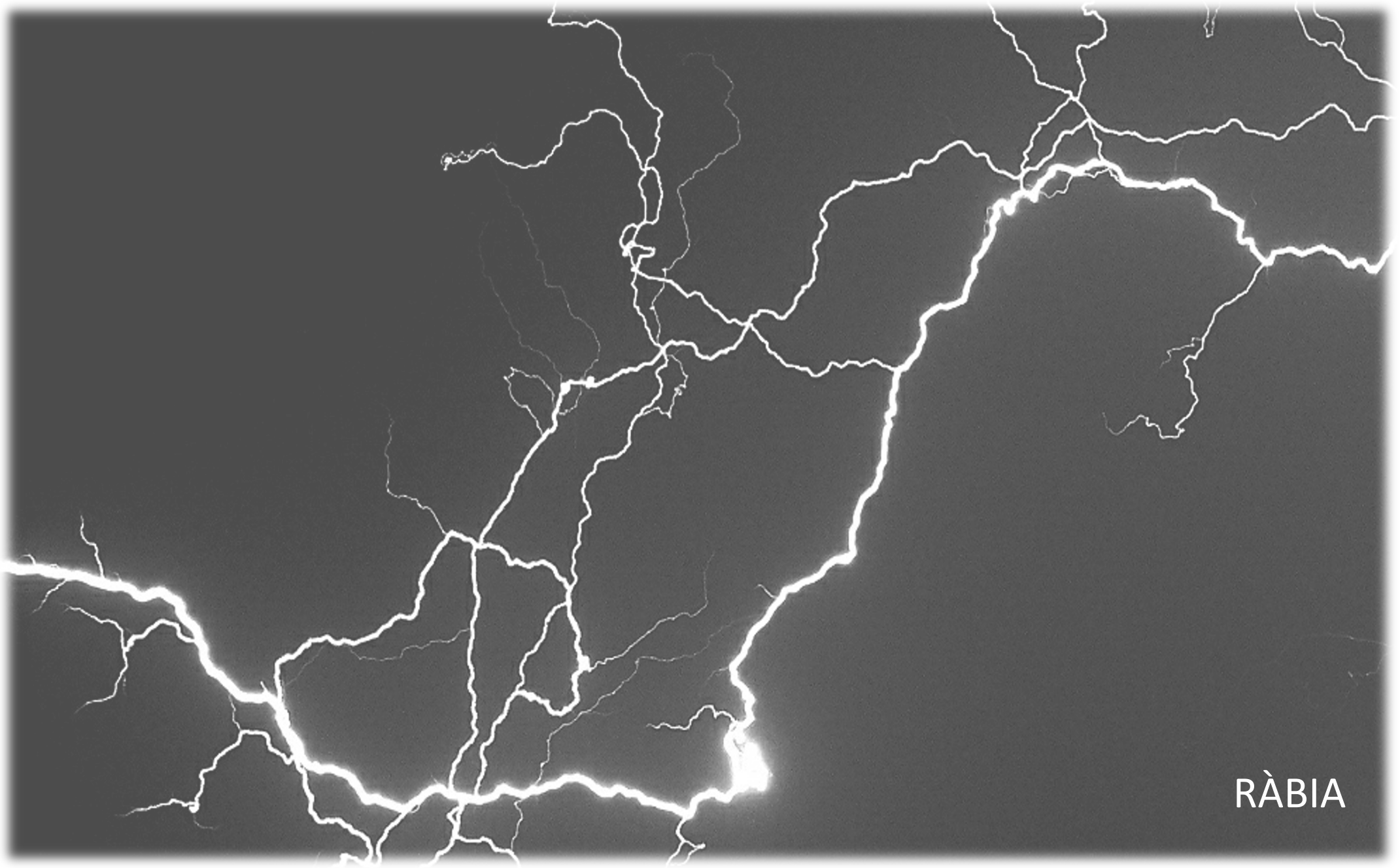
Aquest llibre està dividit en tres apartats, corresponents a tres emocions centrals d'aquestes Jornades: l'ALEGRIA, la RÀBIA i la POR. Abans d'arribar a elaborar la part escrita hem fet tot un treball que ha estat molt enriquidor per tots i totes, petits i grans. Plegats hem gaudit molt d'aquest temps. Hem mirat imatges, ballat i rigut, hem cridat i expressat amb el cos, ens hem relaxat amb una música, hem buscat i connectat amb sensacions i emocions a partir de meditacions... tot un previ que ens ajudava a crear la base per, després, convertir totes les idees en textos, els aquí exposats.

Aquest recull està fet amb molta tendresa i il·lusió, on els nens i nenes han posat el millor de si mateixos. Esperem que sigui un recull històric, perquè això voldrà dir que, el curs vinent, les Jornades les podrem viure compartint espais i moments amb tots els nens i nenes del cicle i que, de la Covid, n'hauré viscut moltes coses que ja quedaran en un passat, del qual, segur, n'hauré après.

Esperem que gaudiu molt d'aquest llibre.

Gràcies a tots i a totes per fer-ho possible

L'Equip del Cicle dels Mitjans

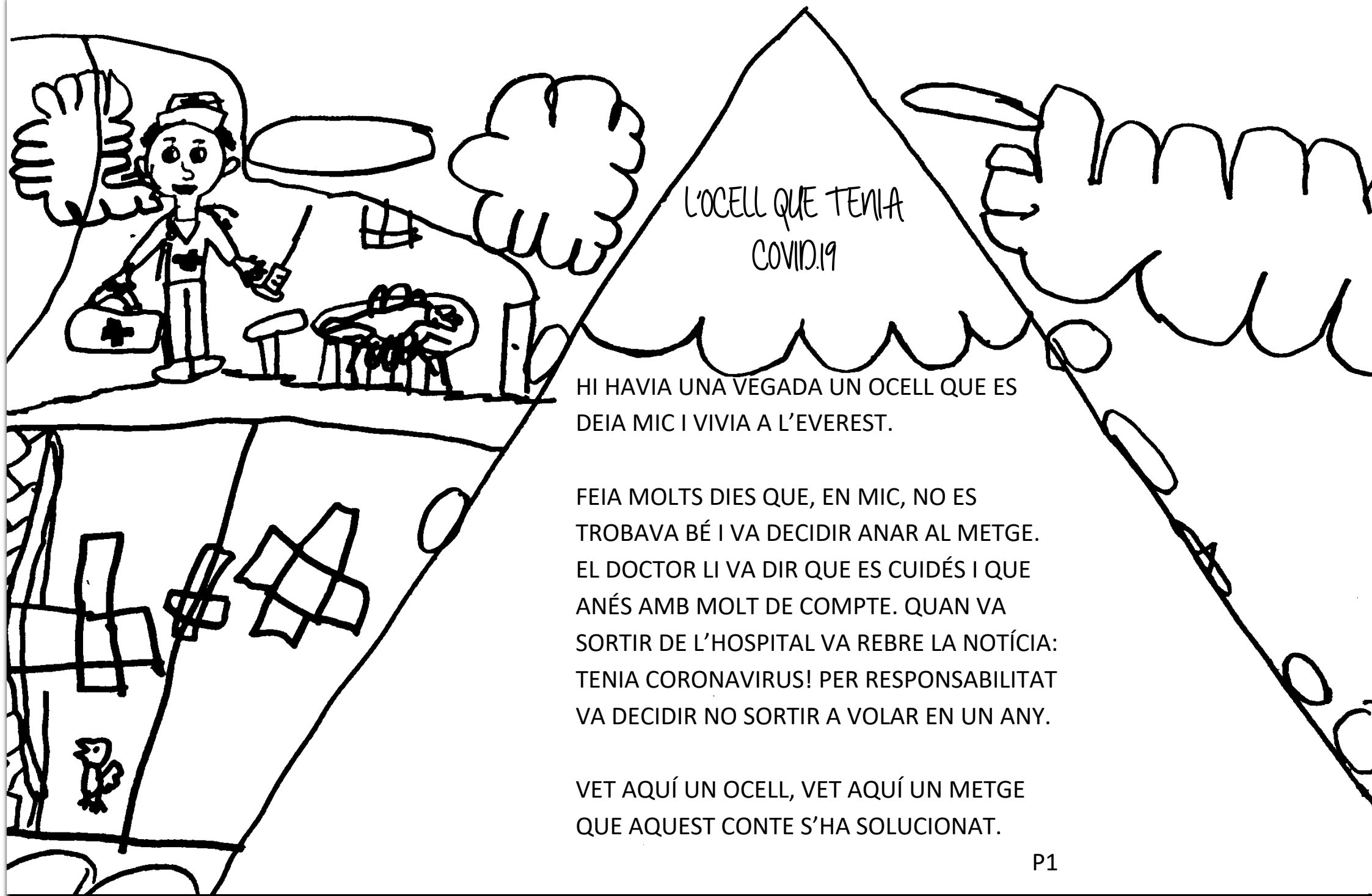
RÀBIA

M'explota un volcà
dintre el ventre.
Em poso molt
vermella.

S2

AIXÍ EM SENTO QUAN TINC RÀBIA

L'OCELL QUE TENIA COVID.19

HI HAVIA UNA VEGADA UN OCELL QUE ES
DEIA MIC I VIVIA A L'EVEREST.

FEIA MOLTS DIES QUE, EN MIC, NO ES
TROBAVA BÉ I VA DECIDIR ANAR AL METGE.
EL DOCTOR LI VA DIR QUE ES CUIDÉS I QUE
ANÉS AMB MOLT DE COMPTE. QUAN VA
SORTIR DE L'HOSPITAL VA REBRE LA NOTÍCIA:
TENIA CORONAVIRUS! PER RESPONSABILITAT
VA DECIDIR NO SORTIR A VOLAR EN UN ANY.

VET AQUÍ UN OCELL, VET AQUÍ UN METGE
QUE AQUEST CONTE S'HA SOLUCIONAT.

ADÉU, LONDRES!

A una escola al mig de l'Hospitalet hi havia una classe que estava molt i molt contenta, feliç, nerviosa, ansiosa, entusiasmada i boja d'alegria perquè marxaven de viatge el dia 10 de maig.

Anaven a Londres durant tot un mes i estaven preparant les coses que necessitaven per anar-hi. A dos dies del viatge, ja ho tenien tot preparat: els vols comprats, l'hotel pagat, les habitacions repartides i la ruta feta. Algunes de les coses que havien de visitar eren: el museu britànic de Londres, el Big Ben, el Howards exprés i també volien fotografiar una cabina de telèfon típica i anar amb bus turístic.

Arribats el dia de sortida, el 10 de maig, són les 7:00h del matí i tota la classe es troba a l'aeroport amb totes les maletes embarcades i comencen a pujar a l'avió. Quan estan asseguts els hi diuen que han cancel·lat tots els vols i tota la classe s'enfada moltíssim perquè ja quedava poc per estar a Londres, quina ràbia!

A un alumne li va fer tanta ràbia que es va posar a plorar i a donar cops a les parets de l'avió i els altres companys es van afegir, tothom sentia ràbia. La pobra mestra, la Irene, que nos sabia com calmar al grup, va proposar anar a prendre un gelat i parlar de la situació.

Quan van arribar a l'escola van organitzar unes altres dades per fer el viatge i se'ls hi va passar una mica la ràbia.

Conte col·lectiu, T4

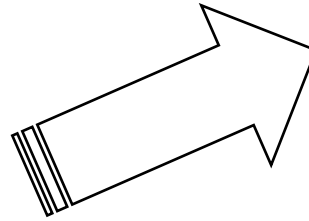
LA COVID I LA RÀBIA

EN JORDI ESTAVA MOLT ENDADAT, SENTIA **RÀBIA** PEL CONFINAMENT.

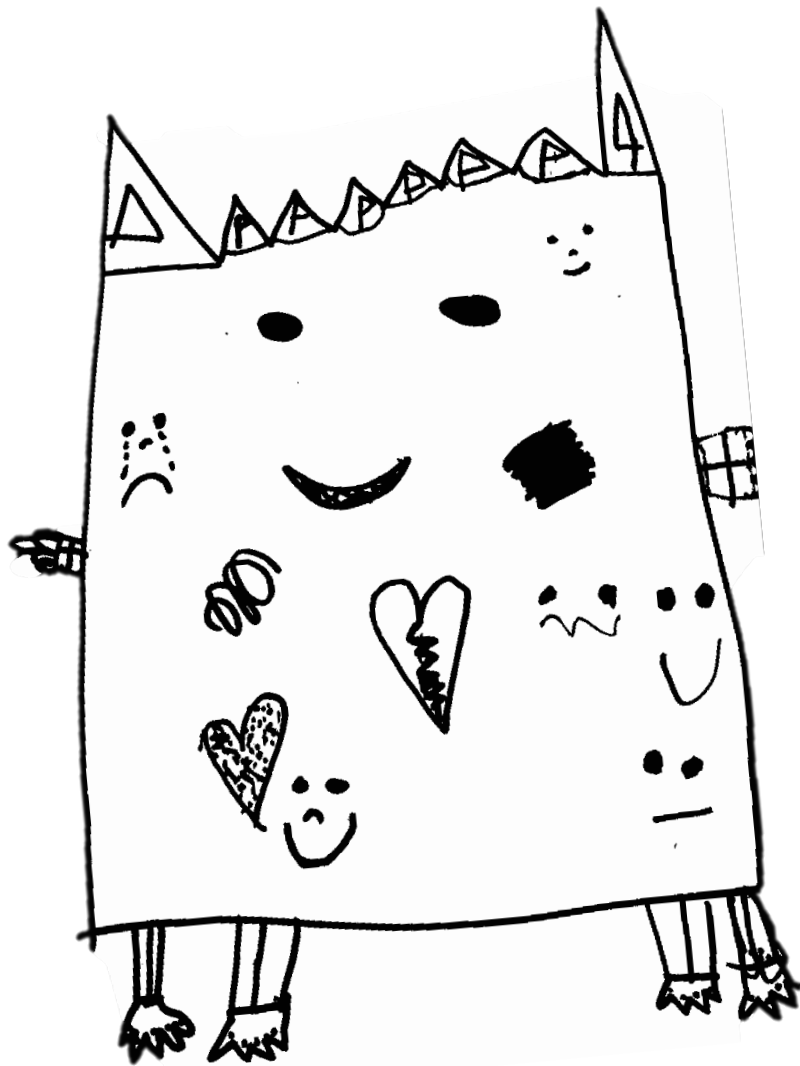
A CASA SEMPRES ESTAVA AIXÍ, ENFADAT, A MÉS DE MOLT AVORRIT... VOLIA FER COSES I **NO** PODIA.

UN DIA VA DECIDIR DEMANAR AJUDA ALS SEUS PARES. VOLIA EXPLICAR COM ES SENTIA.

ELS SEUS PARES LI VAN PROPOSAR FER UNA FESTA AQUELL DIA, PER CELEBRAR QUE, EN JORDI, HAVIA POGUT DIR ALLÒ QUE LI PASSAVA. A PARTIR D'AQUELL DIA VAN PENSAR ACTIVITATS TOTS JUNTS PER PASSAR MILLOR EL TEMPS EN CONFINAMENT.

VAS FER ALGUNA FESTA A CASA DURANT EL CONFINAMENT?

El monstre

Hi havia una vegada un monstre que anava per tot el món repartint ràbia, fins que va arribar a l'Hospitalet.

Aquí es va trobar amb els nens i nenes de la classe dels Tsards. Ells i elles li van dir que la ràbia era part de vida i que, també, hi havien d'altres emocions.

Aquell dia, el monstre, va canviar i es va convertir en el monstre de totes les emocions i es dedicava a repartir-les pel món en temps de Covid.

Ràbia a la

HÍ HAVIA UNA VEGADA UNA NENA
QUE ES DEIA NORA I
LA SEVA MARE, MARTA. LA

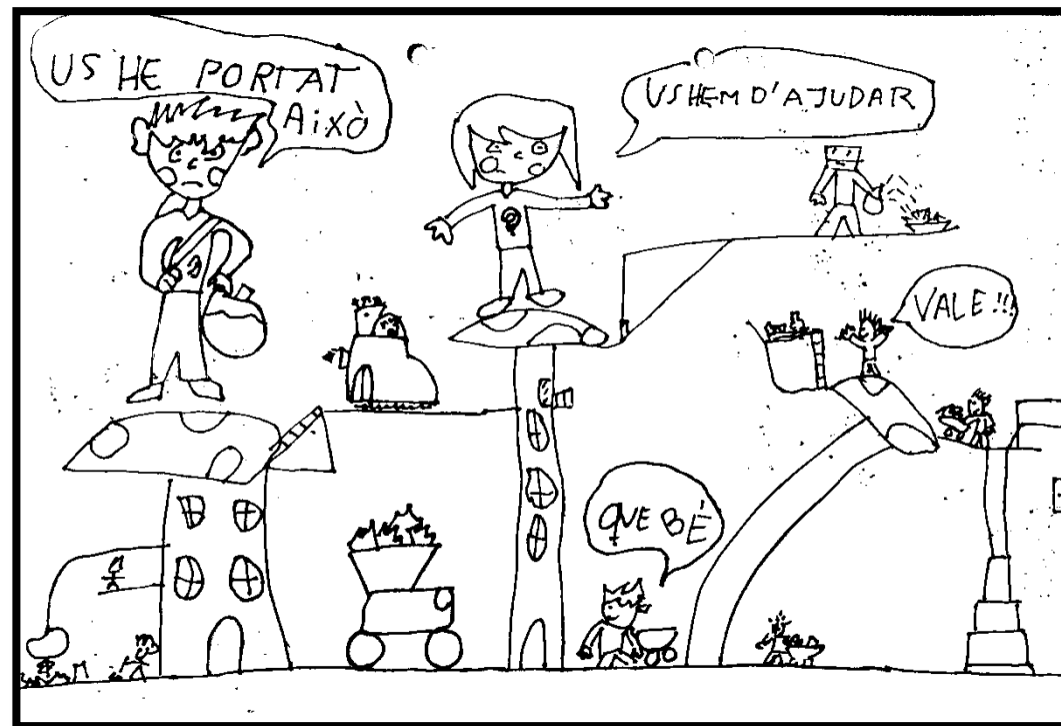
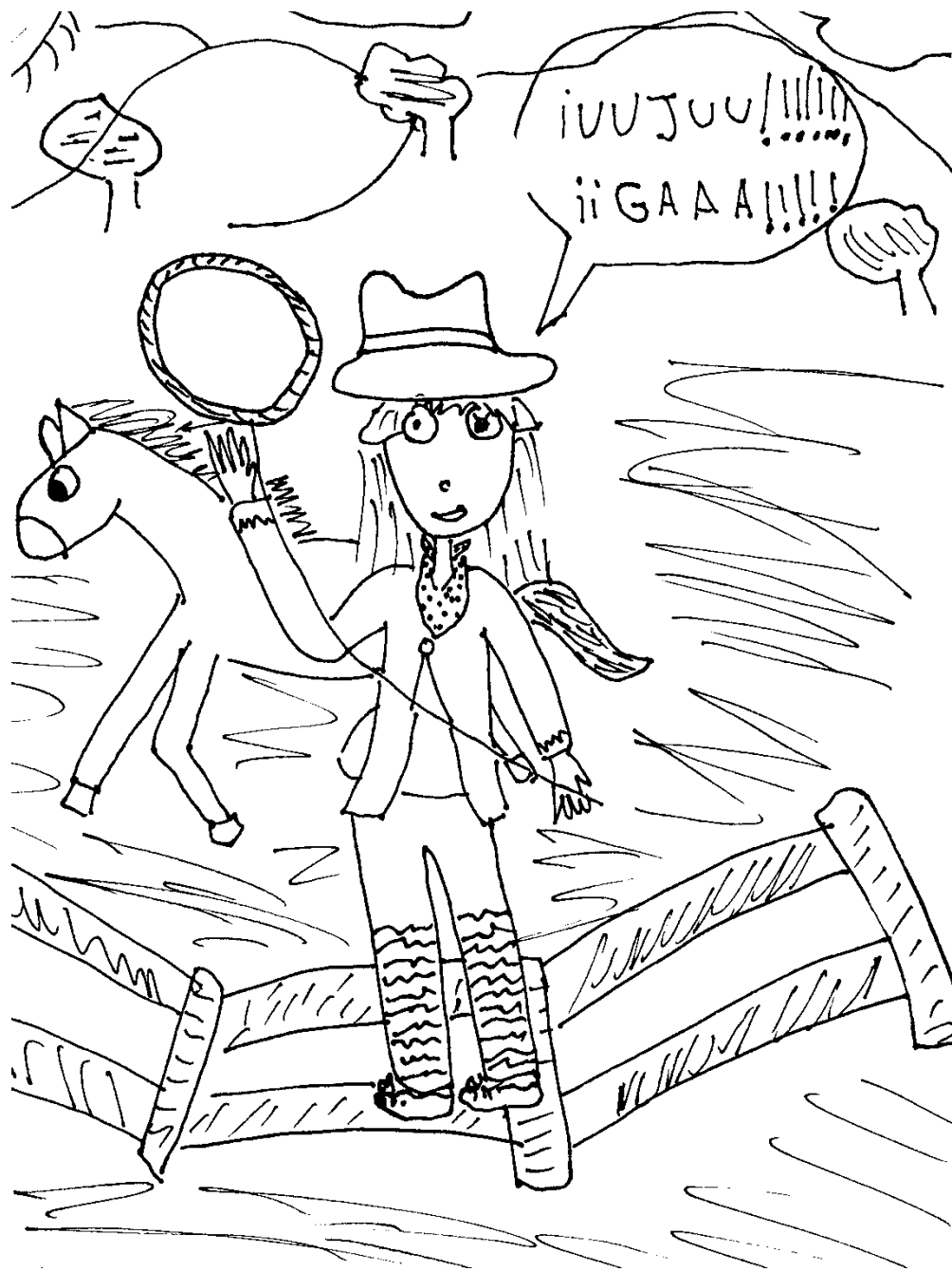
P4

NORA ESTAVA MOLT ENFADADA
PER QUÈ NO VOLIA PORTAR
LA MASCARETA, PERÒ ES VA
CALMAR RESPIRANT COM EL COME
DE "TINC UN VOLCÀ".

Estic a punt de dormir,
la meua germana comença a llegir,
sento com es desperta un volcà
i no el puc aturar.

SENTO RÀBIA QUAN...

S-1

EL GRUP T2 HA CREAT UNA
HISTÒRIA FANTÀSTICA
SOBRE LA RÀBIA I AQUESTES
SÓN DUES DE LES
IL·LUSTRACIONS...

QUÈ CREUS QUE PASSA?

QUAN ESTIC EMPIPAT EM COVERTEIXO EN UN

S1

(S1) Si la germana em diu "NO" en mi apareix un

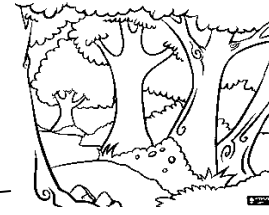

EL CONFINAMENT

HI HAVIA UNA VEGADA UNS NENS, UNES NENES I UNA MESTRA A UNA ESCOLA. UN DIA ELS HI VAN DIR QUE ESTAVEN CONFINATS. DES D'AQUELL DIA NO VAN PODER ANAR AL PATI NI JUGAR TOTS JUNTS... I TOTHOM ES VA ENRABIAR. QUAN VAN VEURE, PERÒ, QUE PODIEN JUGAR A ALTRES JOCS ES VAN CALMAR.

EL LLAMP I EL ROGER

HI HAVIA UNA VEGADA UN QUE ES DIA LLAMP I VIVIA AL

NO PODRIA SORTIR DE PERQUÈ ESTAVA CONFINAT. EN LLAMP TENIA MOLTES GANES D'ANAR A

VEURE EL SEU AMIC, EL ROGER. EN LLAMP ESTAVA TAN I TAN ENFADAT QUE VA

TREURE PER LA BOCA, TOT CREMANT-SE LA SEVA PREFERIDA.

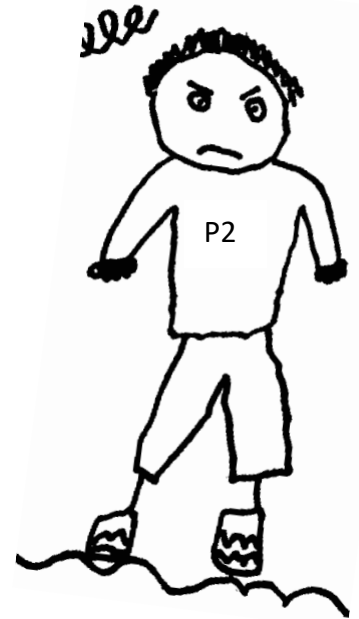
QUAN EL ROGER ES VA ENTERAR, LI VA PORTAR UNA NOVA, DEIXANT-LI A

LA DE CASA SEVA.

VET AQUÍ UN RATOLÍ, VET AQUÍ UN DRAC,
AQUEST CORONAVIRUS S'HA ACABAT.

EL NEN I LA PARTIDA DE PARXÍS

HI HAVIA UNA VEGADA UN NEN QUE VIVA A UNA CASA MOLT BONICA AMB EL SEU PARE, LA SEVA MARE I LA SEVA GERMANA. TAMBÉ LI AGRADAVA MOLT ESTAR AMB ELS SEUS AMICS, PERÒ UN DIA VA APARÈIXER UN VIRUS, LA COVID.19 I HAVIA DE QUEDAR-SE MOLT DE TEMPS A CASA SENSE PODER JUGAR AMB ELS SEUS AMICS. EL NEN ES VA ENFADAR MOLT. ESTAVA AVORRIT I VA COMENÇAR A JUGAR

AL PARXÍS AMB LA SEVA GERMANA, PERÒ SEMPRES PERDIA LES PARTIDES I ES VA ENFADAR TANT QUE VA ANAR A LA SEVA HABITACIÓ, TOT FENT UN COP DE PORTA.

PER CALMAR-SE ES VA POSAR A FER IOGA... I POC A POC HO VA ACONSEGUIR. AMB EL TEMPS VA APRENDRE A CONTROLAR LA RÀBIA.

LA RÀBIA DEL CONFINAMENT

Quan el Coronavirus va arribar, tot el món es va enrabiar.

Quan va començar el confinament tothom es quedava a casa i dos germans estaven molt preocupats perquè els seus pares anaven a treballar. Eren doctors.

Els volien inventar una vacuna per acabar amb el virus i, també, amb la seva ràbia.

S4

US TROBEM A FALTAR

HI HAVIA UNA VEGADA DOS NENS QUE VAN ANAR A L'ESCOLA I, PER UN CAS POSITIU A LA CLASSE, ES VAN CONFINAR A CASA. AL PRINCIPI ESTAVEN CONTENTS PERQUÈ TINDRIEN MÉS TEMPS PER JUGAR, PERÒ, PASSATS UNS DIES, ES VAN ADONAR QUE NO PODEN VEURE ALS SEUS AVIS... QUINA **RÀBIA** VAN SENTIR!

VAN ARRIBAR L'ANIVERSARI DELS GERMANS I, TOT I NO ESTAR TOTA LA FAMÍLIA JUNTA, VAN GAUDIR DEL DIA. ELS AVIS, PERÒ, SEMPRE ELS TENIEN PRESENTS.

PASSATS ELS DEU DIES DE CONFINAMENT TOTS ES VAN RETROBAR I ENS VAN FER UNA GRAN ABRAÇADA.

S4

UN CONFINAMENT INESPERAT

Hi havia una vegada una família que havia organitzat un viatge molt llarg a Menorca. La mare i el pare tenien tres fills, un petit, un mitjà i un més gran. Al petit, el Leo, li encantava embrutar-se fent pintura, la Paula gaudia molt amb esport i a l'Adrià li agradava escoltar cançons de rap i ballar hip-hop.

Un dia, la Paula estava mirant a la televisió un partit de futbol, quan es va interrompre amb un telenotícies d'última hora:
– A causa d'un virus molt perillós ens hem de quedar a casa una temporada – va dir el locutor.

El Leo va començar a donar cops a un coixí, la Paula va sortir al balcó i va començar a cridar i l'Adrià es va tancar a la seva habitació i es va posar a plorar.

- Veniu al sofà, si us plau – van dir els pares – Volem parlar amb vosaltres...
- Entenem que us enrabieu perquè no podem anar a Menorca... A nosaltres també ens fa ràbia, però intentem tranquil·litzar-nos – va dir la mare.
- Per fer-ho, per exemple, podríem comptar fins a deu i respirar a fons. A mi em funciona! – va dir el pare.
- Doncs a mi em va bé fer alguna cosa que m'agradi molt... - Va dir la mare.

Els fills van anar a fer allò que més els hi agradava. I tot d'una que van tenir una gran idea:

– Podem organitzar una acampada sorpresa al jardí de casa! – va dir la mare. Al pare li va semblar una idea genial.

Quan ja tenien tot muntat, els van avisar per dinar. En arribar, els van dir que avui dinarien al jardí. El Leo, la Paula i l'Adrià no es podien creure el que estaven veient, era la millor sorpresa del món! Tot i que no podien anar a Menorca van gaudir molt al jardí de casa.

Conte contat, aquesta família ja s'ha calmat.

EL REGNE FURIÓS

HI HAVIA UNA VEGADA UN REGNE MOLT VERMELL, VERMELL COM LA FÚRIA. EL SEU REI ERA UN DIMONI QUE SEMPRE ESTAVA MOLT ENRABIAT. ESTAVA AIXÍ PERQUÈ EL SEU POBLE LI FEIA BROMES MOLT PESADES.

UNA BRUIXA ES VA ADONAR DE LA SITUACIÓ I VA FER UNA POCIÓ PERQUÈ LES BROMES S'ATURESSIN... SI ALGÚ EN FEIA S'INFECTAVA DEL LETAL CORONAVIRUS. COM QUE EL CORONAVIRUS I EL DIMONI VOLIEN SER REIS VAN FER UNA GUERRA I VA GUANYAR... EN DIMONI! UNA GUINEU DEL POBLAT VA SER LA PRIMERA EN FELICITAR AL REI I VA ENTERRAR AL CORONAVIRUS PER SEMPRE.

EL PITJOR DEL CONFINAMENT

Un dia de **pandèmia**, de l'any **2020** amb la gent trista i confinada, la Mia i l'Eric estaven enrabiats amb els pares perquè havien quedat amb uns amics i **no** els deixaven **sortir de casa**. Per tal de treure la seva **ràbia** van fer entre ells una guerra de coixins i van decidir que volien sortir de casa per veure els amics, tot **saltant-se les normes**.

Aquesta no va ser una bona idea perquè només sortir de casa es van trobar amb la **polícia** i això va fer que encara tinguessin més **ràbia** de la situació que estaven vivint amb el tema de la pandèmia (no podien sortir de casa, no podien **veure a la família**, molt sovint s'havien de **rentar les mans**, ...).

La policia els va avisar que si els tornaven a veure pel carrer per anar a veure als amics els haurien de **multar**.

Mentre la Mia i l'Eric estaven parlant amb la policia, els seus pares els van veure per la finestra i primer es van quedar en xoc del que havien fet els seus fills i, després, es van **enfadar** molt. Quan van arribar a casa els pares ja els estaven esperant per canta'ls-hi les quaranta. La Mia i l'Eric els hi van explicar que estaven ja molt **farts** de la situació que estan vivint i que necessitaven sortir una mica per a que els hi donés **l'aire** i poder-se **relacionar** amb més **gent**.

Parlant i reflexionant amb els seus pares van entendre que, tot i que es sentissin així, no es podien saltar les normes.

Al cap d'uns mesos, el **virus** es va començar a **debilitar** i la gent va poder començar a sortir al carrer. La Mia i l'Eric van estar molt **contents** perquè així podrien veure als seus amics, però, llavors va entrar a les seves vides la maleïda...

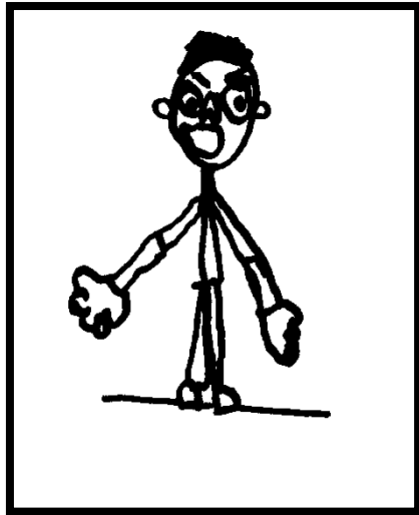
MASCARETA!

EN PAU ENRABIAT

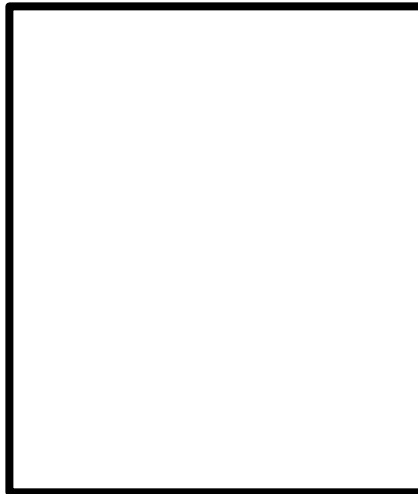
Hi havia una vegada una família on el pare es deia Joan, la mare Mònica i el fill, Pau. Una nit, el Pau, es fa enfadar molt perquè hi havia carbassó per sopar i no li agradava gens. Se'n va anar a la seva habitació i sentia molta ràbia, com si li sortís foc per boca. Va destrossar tota l'habitació. Quan els pares ho van veure es van enfadar molt i el van castigar a dormir sense sopar. L'endemà tots estaven més tranquils i van endreçar l'habitació plegats. Com estaven confinats i no poden sortir al carrer ni anar a l'escola, es van posar a jugar al joc de cartes "virus". El pare va perdre la partida i es va enfadar. La Mònica i el Pau li van fer pessigolles fins que li va marxar la ràbia.

P2

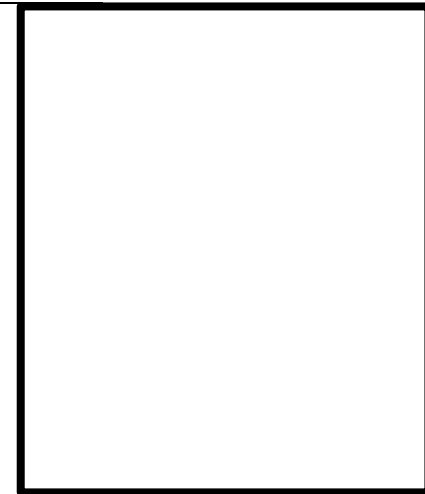
COM DIBUIXARIES LA RESTA DELS PERSONATGES?

PAU, EL FILL

JOAN, EL PARE

MÒNICA, LA MARE

LA COVID A LA CLASSE

Hi havia una vegada una mestra que es deia Maria i uns nens i unes nenes que estaven a una escola. La mestra, un dia, va dir al grup que s'havien de confinar, és a dir, anar a casa un temps perquè hi havia un cas positiu. Llavors...

P3

COM CONTINUARIES LA HISTÒRIA?

The image features a monochromatic watercolor background. The colors range from light gray to deep black, with soft, blended edges. The word "POR" is written in a white, elegant, cursive script font, centered horizontally and slightly above the vertical middle. The letters are thin and have a slight shadow, making them stand out against the darker watercolor washes.

POR

CORONAVIRUS, ET TINC POR

Coronavirus et tinc por
perquè ens estàs confinant a tots,
amb la mascareta hem d'anar
i amb la gent no ens deixes estar.

La mascareta és molt pesada
i el virus ens obliga a dur-la posada.

Coronavirus et tinc por
perquè ho estàs arrasant tot.

Coronavirus et tinc por
perquè en estàs fent mal a tots.

Poema i il·lustració T3

PERDRE LA FAMÍLIA
MORIR **O** **P**ATIR
NO **R**ETROBAR-NOS AMB ELS AMICS

T2

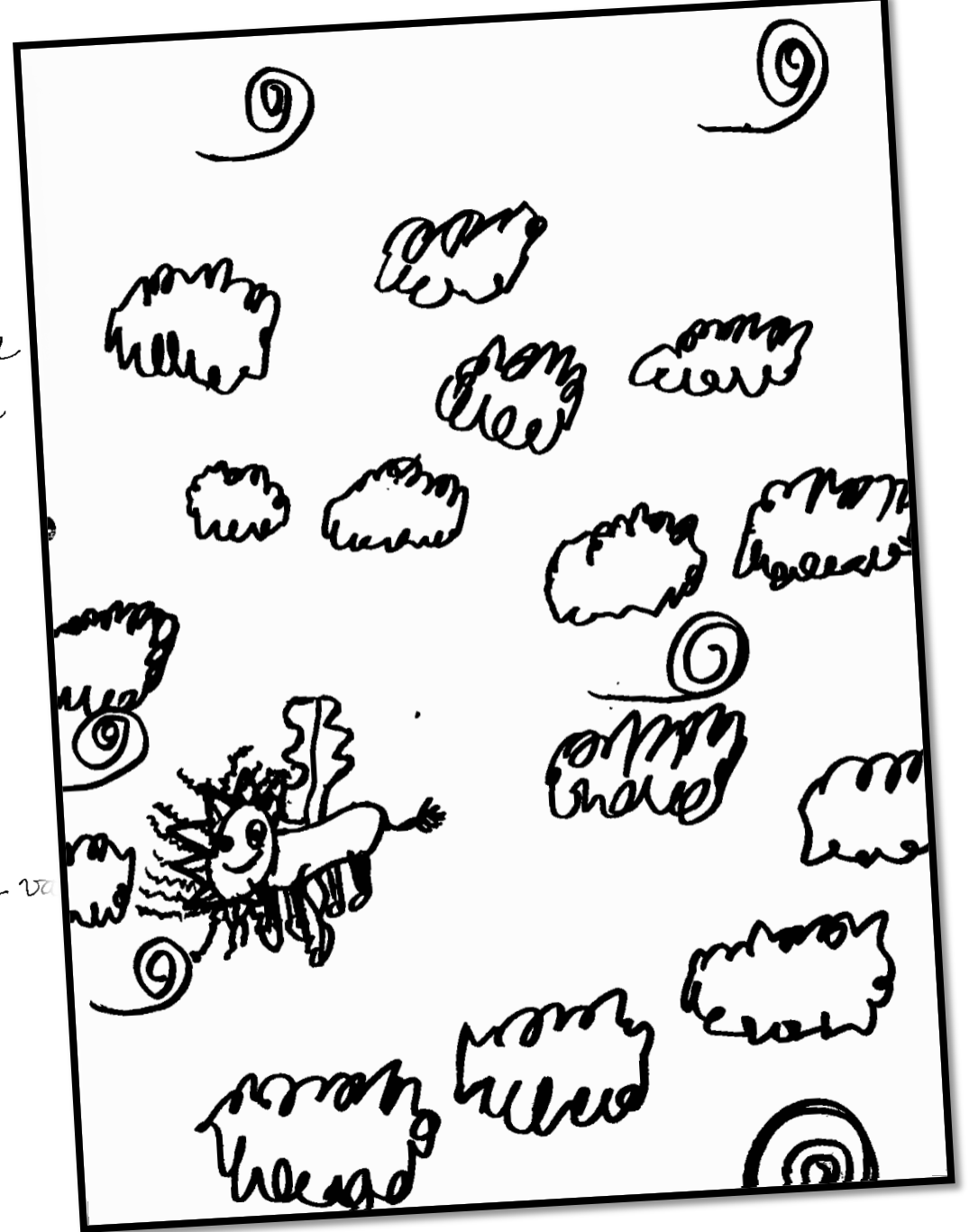
El lleó vegetarià

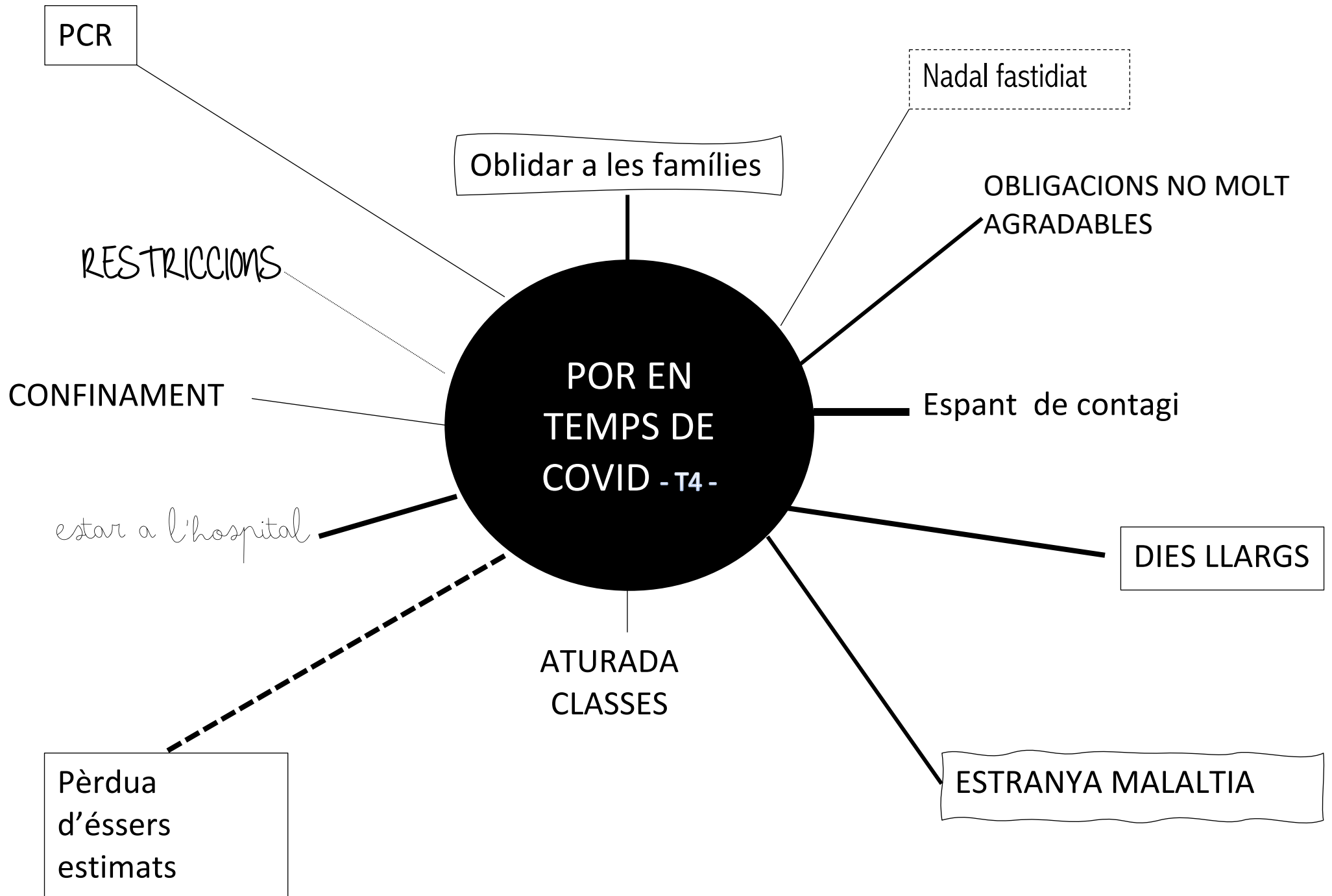
Fa molts i molts anys un lleó es va menjar un ratpenat i va agafar el covid. Es va transformar i va volar fins la cova d'un drac.

El drac li posà la vacuna i el lleó es curà.

El lleó tornà amb els seus amics i es va tornar vegetarià només menjava gules i herba.

Conte contat conte acabat!!

T
2

E
spantat.

S
ledat

P
or

quarantem

A

V
S

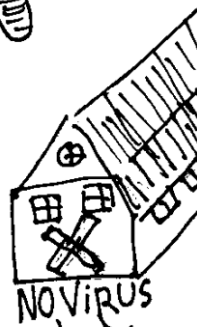
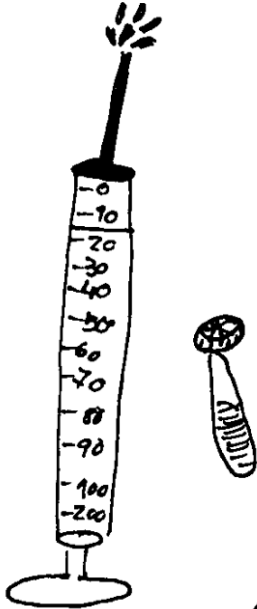
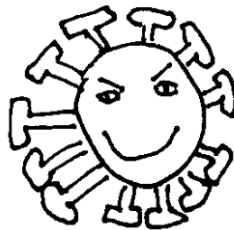
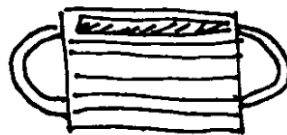
core

N

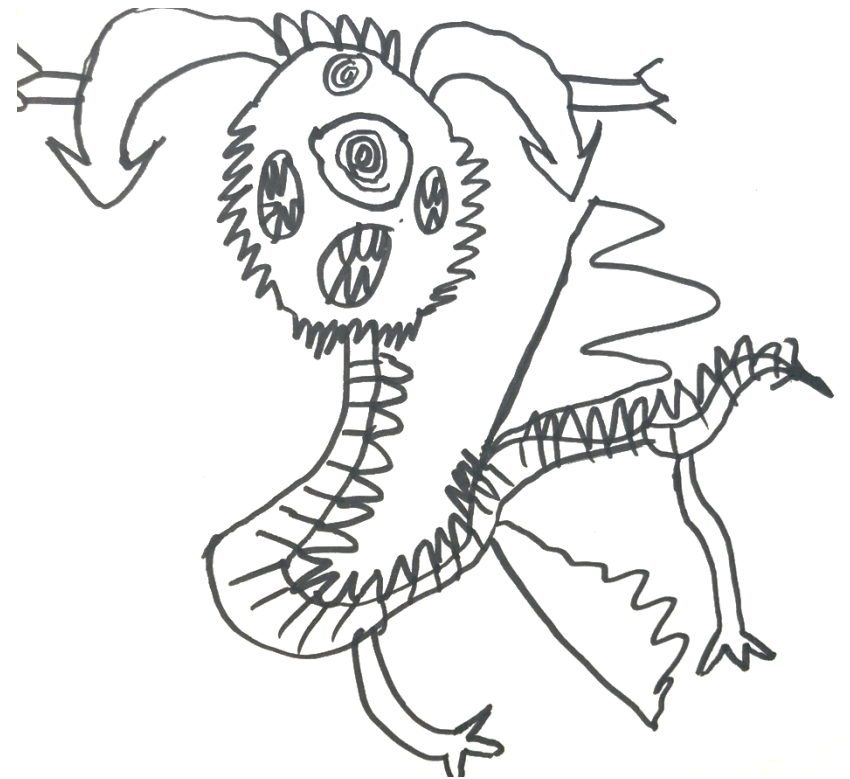
avirus

Mascareta

T

“La por”, S2

EN JOSEP I EL GEGANTVIRUS

HI HAVIA UNA VEGADA UN NEN QUE ES DEIA JOSEP I QUE TENIA MOLTA POR ALS VIRUS. AL SEU POBLE, QUE ESTAVA SITUAT EN UNA MUNTANYA MOLT ALTA, NOMÉS ELL TENIA POR A UN VIRUS GEGANT QUE VOLTAVA DE NIT.

AQUEST VIRUS ES DEIA "GEGANTVIRUS", ERA EL VIRUS MÉS GRAN DEL MÓN I ANAVA DESTRUINT TOT EL QUE TROBAVA. EN JOSEP, A LA NIT, VA VEURE DES DE LA FINESTRA DE LA SEVA HABITACIÓ UNA OMBRA GEGANT... ERA UN CASTELL ENVOLTAT DE DINOSAURES!

EL "GEGANTVIRUS" CONTINUAVA FENT POR A LA POBLACIÓ I, MENTRE CAMINAVA PEL CARRER, ES VA TROBAR ELS T-REXS, QUE ESTAVEN AVORRITS, I ES VAN POSAR A JUGAR A LES CARTES. AMB TANTA MALA SORT QUE, MENTRE ESTAVEN JUGANT, VA VOLAR UNA DE LES CARTES, QUE VA ANAR A PARAR AL CASTELL. ALGÚ QUE MIRAVA PER LA FINESTRA, LES VA AGAFAR. ERA EL MONSTRE QUE PROTEGIA EL CASTELL, EN PEPITO.

EL "GEGANTVIRUS" I ELS T-REXS S'ESTAVEN AVORRINT PERQUÈ NO PODIEN CONTINUAR JUGANT SENSE TOTES LES CARTES I VAN DECIDIR ATACAR EL CASTELL PER ACONSEGUIR LA CARTA QUE HAVIEN PERDUT.

EN ARRIBAR-HI VAN COMENÇAR A DONAR COPS A LA PORTA FINS A TRENCAR-LA. VAN ACONSEGUIR ENTRAR, PERÒ HI HAVIA UN PROBLEMA MOLT GRAN I ÉS QUE, AMB EN PETITO, TAMBÉ HI VIVIA UN FANTASMA.

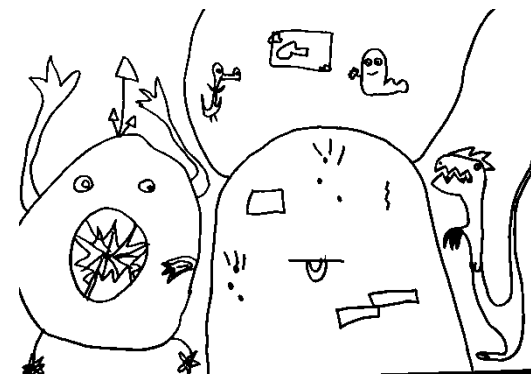
ELS T-REXS I EL "GEGANTVIRUS" VAN INTENTAR AGAFAR LA CARTA PERÒ NO VAN PODER PERQUÈ EREN TAN ALTS QUE EL FANTASMA I EL PEPITO TIRAVEN LES CARTES PER SOTA LES CAMES I NO PODIEN AGAFAR-LES I QUAN S'AJUPIEN ELS T-REXS I EL "GEGANTVIRUS" TIRAVEN LES CARTES PER DAMUNT DEL CAP.

EN JOSEP, QUE DES DE CASA OBSERVAVA COSES ESTRANYES, VA DECIDIR ANAR CAP AL CASTELL A VEURE QUÈ PASSAVA. QUAN VA VEURE QUE LA PORTA ESTAVA TRENCADEA I S'ESTAVEN BARALLANT PER ACONSEGUIR LA CARTA, VA DIR:

- RENOI!!! QUÈ PASSA AQUÍ?

DE COP I VOLTA TOTS ES VAN ATURAR. LA CARTA VA CAURE DAMUNT DEL CAP D'EN JOSEP, ES VAN MIRAR I ES VAN POSAR A RIURE.

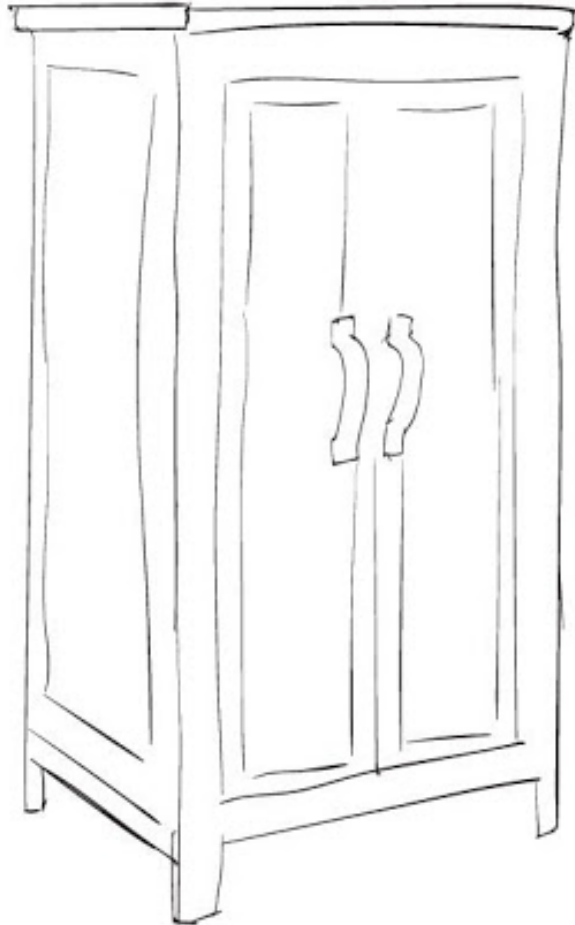
I TOTS JUNTS VAN JUGAR A CARTES I VAN SER AMICS PER SEMPRE.

P1

Conte col·lectiu

El monstre de l'armari

En Víctor era un nen de 4 anys que mai volia anar a dormir a les nits. Explicava a la seva mare que hi havia un monstre al seu armari.

Un dia que en Víctor s'estava preparant per dormir, va escoltar un soroll que venia de l'armari i va anar corrent a l'habitació de la seva mare i va dir:

- **Mama... Hi ha un monstre al meu armari!**

La mare li va respondre:

- **Calma, calma... ja vaig.**

La mare va obrir la porta del moble i el monstre no hi era. Va tancar l'armari i la mare va imaginar que, el monstre que sentia en Víctor era la Covid.19, perquè el seu fill tenia molta por que algú de la família es contagiés.

La mare va parlar amb el Víctor i el va tranquil·litzar explicant-li que el monstre no existia i que tot era fruit de la seva imaginació, que a molts nens quan són petits els hi passa.

La conversa amb la mare va ajudar al Víctor a estar més tranquil i, des d'aquell dia, va deixar de veure el monstre de l'armari.

PORTA

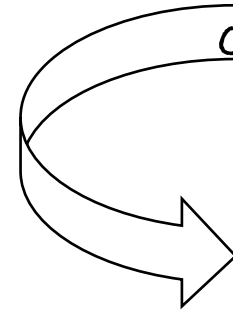
OGRE

RATOLÍ

S2

T'ANIMES A
COMPLETAR AQUEST
ACRÒSTIC?

F

O

C

S2

EL MONSTRE CONTRA EL VIRUS

Hi havia una vegada un monstre de color blau. Vivia al bosc encantat dels monstres, en una cova fosca, espantosa i plena d'aranyes amb el seu pare i la seva mare. El monstre no tenia por de res.

Però, un dia va arribar al bosc un virus que es deia covid-19 i que debilitava i atacava els monstres. El virus va arribar fins a la cova del monstre blau i ell li va cridar:

- Fora virus! No tinc por de tu!

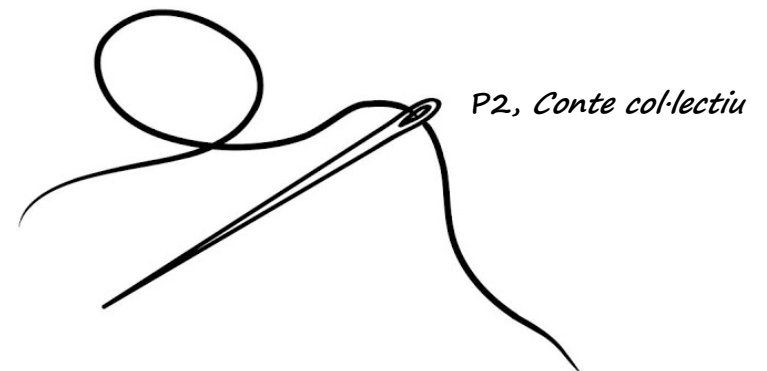
I el virus covid-19 se'n va anar a una cova de ratpenats. Però el virus era molt pesat i insistent. Havia enganyat al monstre blau i va tornar a la cova. El monstre, quan el va tornar a veure, va començar a tenir una mica de

POR i va sortir ràpid cap al supermercat a comprar-se una mascareta i gel desinfectant per protegir-se.

Però quan se la va posar se li va trencar perquè els monstres tenen el cap molt gran. Va ser llavors quan va tenir una idea: es va comprar moltes mascaretes, se les va emportar a la cova i les va cosir totes juntes per fer-se'n una molt gran. Quan va arribar a la cova es va trobar a la mare monstre lluitant amb l'escombria contra els virus, però s'estaven duplicant. El monstre blau els hi va tirar gel als virus i tots van morir.

Des de aquell dia el monstre blau va tenir por a algunes coses, però va aprendre a lluitar contra la seva por.

I vet aquí un virus, vet aquí un monstre que aquest conte s'ha acabat.

TINTÍN I EL GOS

HI HAVIA UNA VEGADA UN NEN QUE ES DEIA **TINTÍN** QUE VA ANAR AMB EL SEU GOS **NUCA** A UN CEMENTIRI MOLT FOSC, ON HI HAVIA MOLTES ARANYES. ALLÀ HI VAN TROBAR LA MÀ D'UN ZOMBI QUE ELS VA ESPANTAR MOLT; TANT QUE SE'N VAN ANAR A BUSCAR ALGÚ DE LA SEVA FAMÍLIA QUE TAMBÉ ESTAVA AL CEMENTERI. DE SOBTE, EN TINTÍN I LA NUCA ES VAN TROBAR UNA ALTRA MÀ DE ZOMBI, I, LLAVORS, AQUÍ SÍ QUE VA PENSAR:

- I SI NO ÉS REAL EL QUE VEIG?

EL TINTÍN ES VA APROPAR A LA MÀ, LA VA MIRAR I VA VEURE QUE NOMÉS ERA UNA JOGUINA . LLAVORS, VA ANAR AMB ELS SEUS PARES I ELS VA PREGUNTAR:

- AIXÒ DE QUI ÉS?

I ELS SEUS PARES LI VAN CONTESTAR:

- DONCS... NO HO SABEM...

I EL TINTÍN ES VA ENRECODAR QUE TENIA UN COSÍ PETIT, QUE ES DEIA POL, QUE TENIA UNA JOGUINA AMB UNA MÀ IGUAL I VA DIR:

- OSTRES! DEU SER D'ELL! HE D'ANAR A BUSCAR AL MEU COSÍ!

PERÒ, COM EL POL VIU MOLT LLUNY ELS SEUS PARES LI VAN DIR:

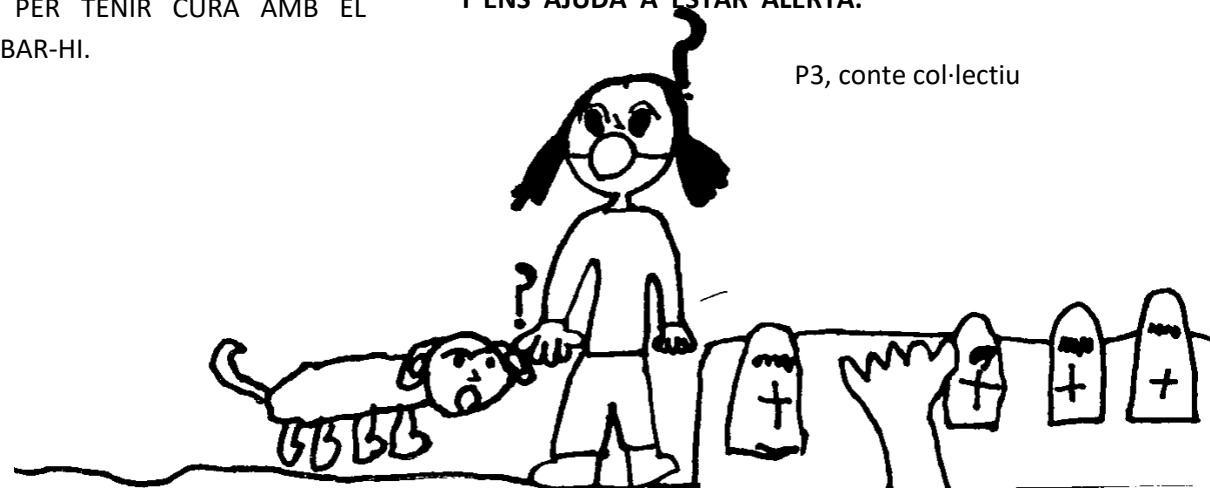
- JA HI ANIREM EL PROPER CAP DE SETMANA, TINTÍN.

VA ARRIBAR EL CAP DE SETMANA EN QUE VAN QUEDAR EN VISITAR AL POL, VAN PREPARAR TOT PER MARXAR-HI, SOBRETOT LES MASCARETES I ELS GELS PER TENIR CURA AMB EL CORONAVIRUS I VAN ANAR A BUSCAR EL VAIXELL PER PODER ARRIBAR-HI.

QUAN JA HI EREN AL VAIXELL, EL TINTÍN, QUE ERA MOLT CURIÓS, VA VOLER MIRAR ELS DOFINS, PERÒ ES VA APROPAR TANT PER PODER VEURE'LS QUE VA CAURE AL MAR I ES VA TOPAR AMB UNS TAURONS. EL TINTÍN, MORT DE POR, VA INTENTAR SALVAR-SE NEDANT, PERÒ ELS TAURONS, LLUNY DE MENJAR-SE'L, ES VAN APROPAR A ELL I EL VAN AJUDAR A PUJAR AL VAIXELL FORMANT UNA RAMPA.

EL TINTÍN ES VA QUEDAR MOLT SORPRÈS AMB TOT EL QUE LI HAVIA PASSAT AQUELLA SETMANA I VA DECIDIR QUE A PARTIR DE LLAVORS TINDRIA MENYS **POR** DELS TAURONS I DE LES MANS DE ZOMBI PERQUÈ **A VEGADES LES COSES NO SÓN COM SEMBLEN. DE TOTES MANERES, TENIR UNA MICA DE POR NO ES GENS DOLENT PERQUÈ ENS SALVA DELS PERILLS I ENS AJUDA A ESTAR ALERTA.**

P3, conte col·lectiu

EL CASTELL FANTASMA

Hi havia una vegada
un castell on vivien
molts fantasmes i uns
zampirs van agafar
la caridat i li van passar a la
màmia. Van anar a l'hospital
i es va morir a l'entrar.

Ara tinc poros que abans no tenia

Ara tinc poros que abans no tenia,
i és que la covid no existia.

Hem de dur la mascareta,
i de vegades em sento inquieta.

Als meus avis estimo molt,
i no vull que es morin sols.

Amb els amics no podem estar,
perquè els grups bombolla hem de respectar

El gel ens hem de posar,
però les mans desinfectar

La vacuna em posaré,
i ja no contagiaré

T3

LA COVID NO ENS AGRADA

Tinc por de contagiar-me
i contagiar als demás,
amb aquesta situació ja no puc més.

Cada vegada que surto al carrer,
gent contagiada pot haver.

Quan estic amb gent,
la mascareta he de portar bé.

T1

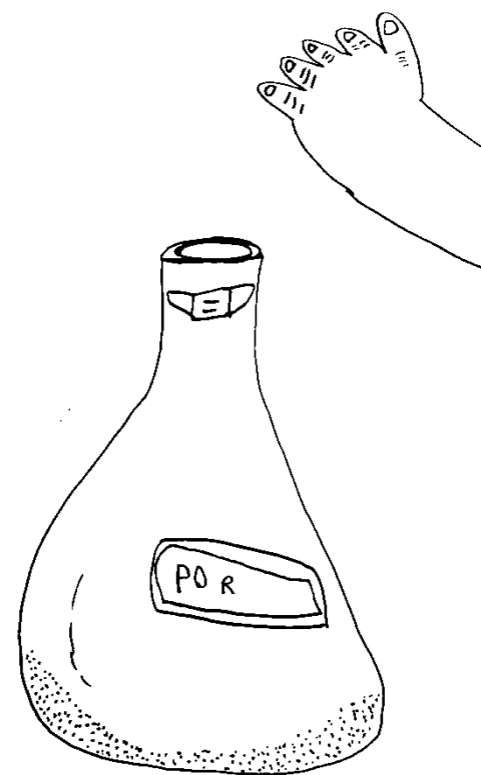
I SI TINC EL VIRUS?

Hi havia una vegada una família que vivia a un poble prop de Barcelona. Era una família de sis, que vivien junts a la mateixa casa. En Joan era l'avi, l'àvia es deia Pepa, en Ramon era el pare, la Maria la mare, en Leo era el fill gran i la petita, l'Orlet. Un dia la Maria es va començar a trobar malament: li feia mal el coll, tenia molts mocs i tos, li costava respirar i a la nit la va pujar la febre. Eren símptomes de la Covid. La Maria va començar a sentir molta **POR** perquè no volia contagiar a la seva família, sobretot, als avis perquè eren molt grans. Tenien 71 i 73 anys.

La Maria va ser molt responsable i va voler anar a l'hospital. Però al poble no hi havia. Li va demanar al Ramon que la portés a la ciutat. Es van posar la mascareta, van pujar separats al cotxe (en Ramon al davant, conduint, i la Maria, al darrere). En Ramon també creia que tenia la Covid i per això va conduir amb molta cura per la carretera fins arribar a l'hospital de Bellvitge. Allà, estava de gom-gom i molta gent tenia **POR**, com la Maria. Van fer una cua molt llarga per fer-se la prova PCR.

Van tornar a casa a esperar el resultat. Es van confinar a una habitació, per cuidar a la família. La Maria i el Ramon tenien **POR** per si eren positius. Passat un dia, a l'aplicació del mòbil LaMevaSalut, van veure que, curiosament, només la Maria era positiva. En aquest moment tota la família es va fer la prova i, sortosament, tots eren negatius. La Maria es va quedar molt trista i confinada sola a l'habitació, amb mascareta per si entraven a donar-li el menjar. Com estava molt espantada i sola va tenir una idea i va guardar tota la seva **POR** a un pot de vidre. Al principi volia llençar el pot amb tota la **POR** dins però va pensar que potser algun dia la necessitava...

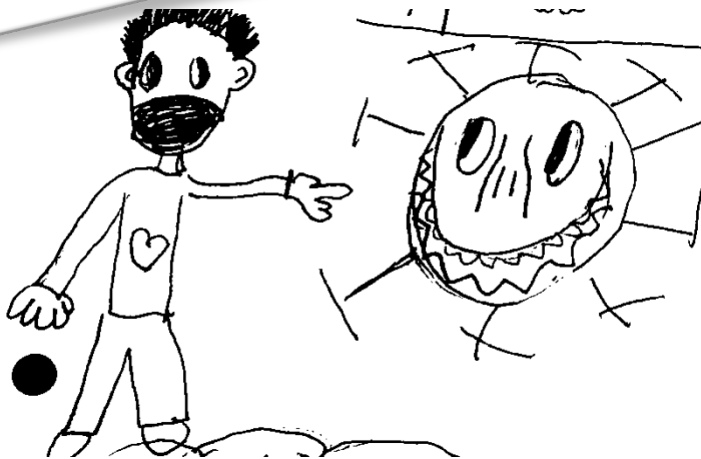
perquè és millor tenir por, que tenir força.

P4, Conte col·lectiu

Els Virus i La Por

Els virus són dolents!
perquè maten a la gent,
també són fastigosos i
molt horribles!!!!!!
La vacuna ja ha arribat
i el virus hem matat.

T4

Poema de la Covid

Aquest poema l'han preparat per l'Hugo,
que té por de la Covid:

A mi també em fa por la Covid
i la situació que estem vivint.

Les mesures hem de respectar
i ara junts no podem estar.

A tothom hem de cuidar
i en aquest món hem d'estar.

93

P
Perdre la vida

O
Oxidat els sentiments

P
Recordar malsons

A
Ambulàncies plenes

M
Malalts molt, gens

B
Buscar vacunes per la covid

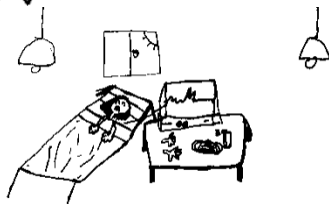
C
Confinats a casa

O
Oblidar les bones coses

V
Virus terrorífics

I
Injeccions a l'hospital

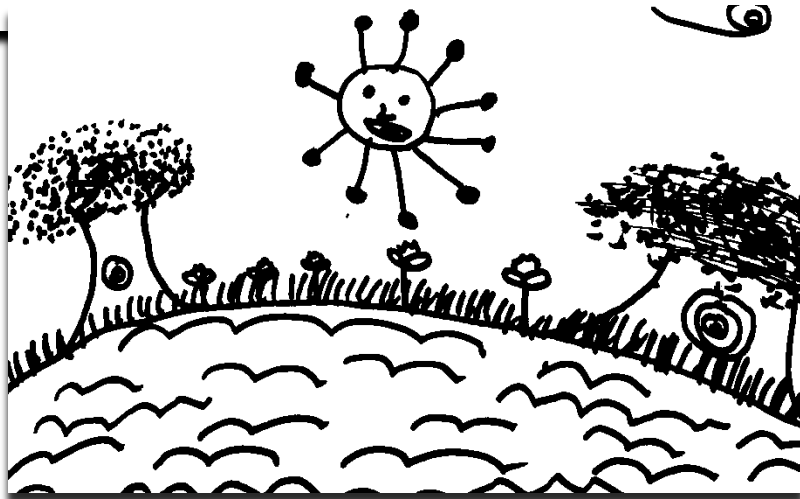
D
Dies llargs

HAS SENTIT POR PENSANT EN LA
COVID? COM LA IL·LUSTRARIES?

Fa molts anys en un bosc vivia un coronavirus bo que estava molt trist. Va decidir anar a la ciutat per fer amics. La gent s'espantava quan el veia. El metge mirà per dins el coronavirus i veu que és bo. El metge li diu al president. Parlà per la tele i la gent es fa amics del coronavirus.

Conte contat conte acabat!!

Text i il·lustració: S1

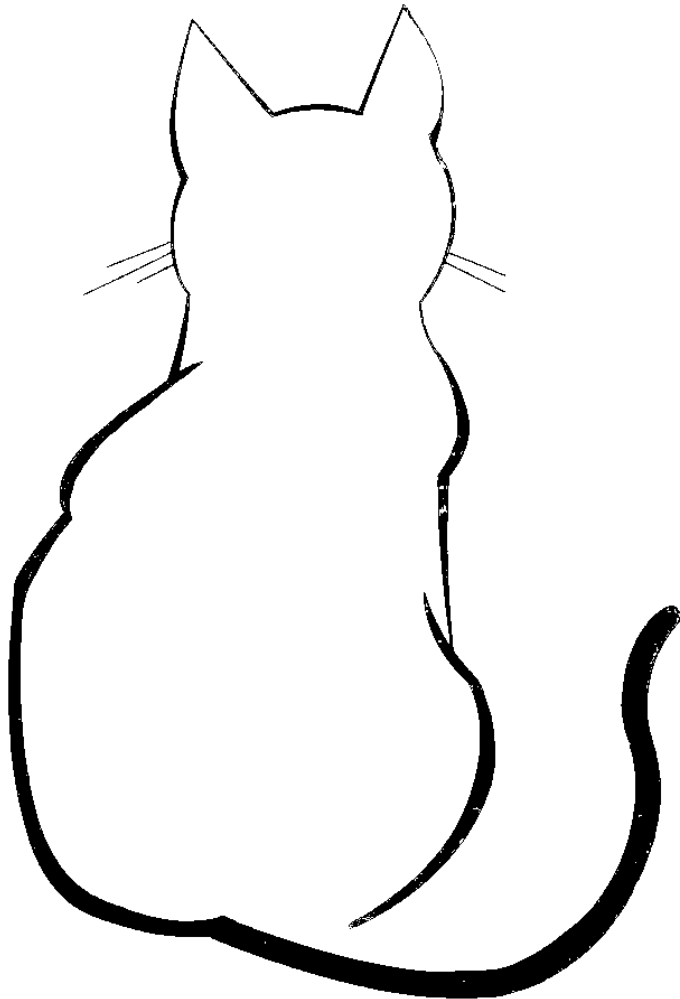
QUIN TÍTOL POSARIES A AQUESTA HISTÒRIA?

VIRUS DOLENT, MATES A LA GENT.
AMB LA COVID MOLTA GENT ESTÀ MORINT
I ELS NENS ENS AVORRIM!

A VEGADES SENTIM POR
I PENSEM QUE ELS DOCTORS SÓN ELS
MILLORS!

T3

El Gat de colors

Hi havia una vegada un gat que li deien el gat de colors perquè podria compartir cada expressió amb un color. Li encantava pintar el món amb els seus colors... ell era l'únic capaç de fer-ho.

Un dia, van dir per la ràdio que havíem d'estar confinats. El gat es va posar de **color vermell** perquè li va fer molta ràbia i es va passar tots els dies de la quarantena enfadat i vermell. Va arribar un moment que, fins i tot, va estar a punt d'explotar de tanta ràbia que tenia...

Quan el gat ja es sentia al límit va veure a les notícies que el virus havia mort. Llavors el gat es va posar de **color verd** de la felicitat que va sentir.

The background of the image is a white surface covered with a dense, scattered pattern of black confetti. The confetti consists of various shapes, including small squares, rectangles, and curved, ribbon-like pieces, creating a festive and celebratory atmosphere. The word "Alegria" is written in a large, elegant, black cursive font, centered horizontally and slightly below the vertical center of the image. The word is the focal point, with its flowing lines contrasting against the busy, geometric background.

Alegria

Aquesta és la història de l'Hugo, pensada pel grup T3.

L'Hugo és un nen que comença a recordar, a partir de fotografies, moments feliços abans de la COVID.

Amb aquesta il·lustració el grup representa el moment on, el nen, recorda el seu primer dia amb bicicleta.

Pharrel Williams – I'm Happy

TÍTOL: L'alegre història

PERSONATGES:

Marc: pare, astronauta

Ruth: mare, científica

Biel: fill

Laica: gossa de la família

Llop: treu foc per la boca

Cavall: animal en perill

COSES QUE PASSEN:

- El llop crema una granja
- El cavall és dins
- Els bombers salven el cavall
- En Marc i la Ruth preparen pocions per un portal a l'espai

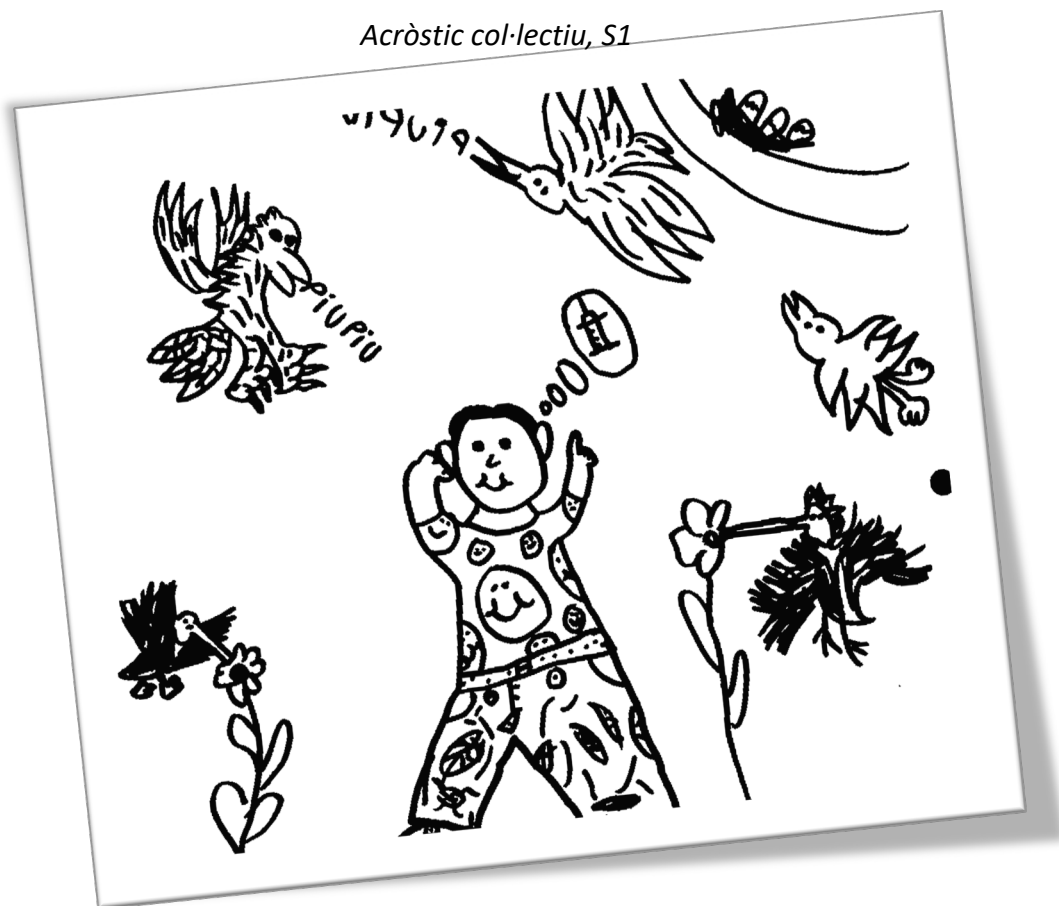
FINAL:

- Obren el portal
- Hi aboquen al llop
- Fan una festa

Amb aquestes idees plantejades pel **grup T2**, quina història desenvoluparies?

ALEGRIA DE CUINAR
LLIBERTAT JUGANT AMB LA FAMÍLIA
EMOCIONS INTENSES I VARIADES
GALETES DE XOCOLATA PER MENJAR
SOMRIURES QUAN EM FAN PESSIGOLLES
IMAGINAR UNA VACUNA
JUGAR AMB ELS AMICS

Acròstic col·lectiu, S1

AMOR
ESCOLA
GERMANA
JUGAR
BALLAR
FAMÍLIA
VACUNA

P2

**LA DISTÀNCIA HEM FET
I EL VIRUS S'HA DESFET.**

P1

**EL CORONAVIRUS JA HA MARXAT
I L'ALEGRIA HA TORNAT!**

P3

**LA COVID NO ENS DÓNA ALEGRIA
SINÓ RÀBIA TOT EL DIA.**

P3

**EL GEL ENS HEM POSAT
I AL VIRUS HEM GUANYAT!**

P1

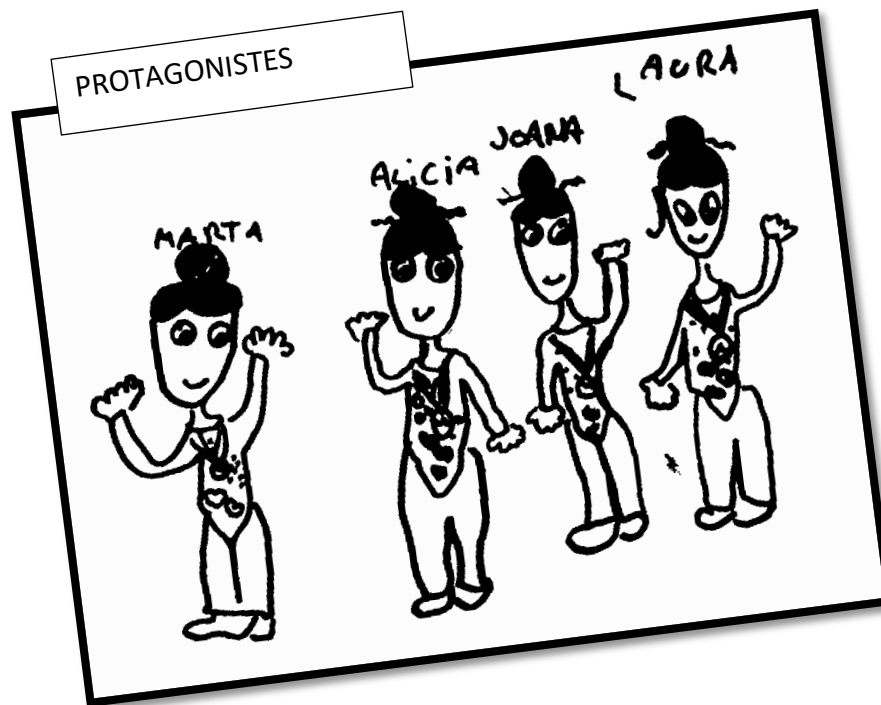
**POSA'T GEL
I AL CORONAVIRUS NO VEUREM.**

P1

UN EMBOLIC DE COMPETICIÓ

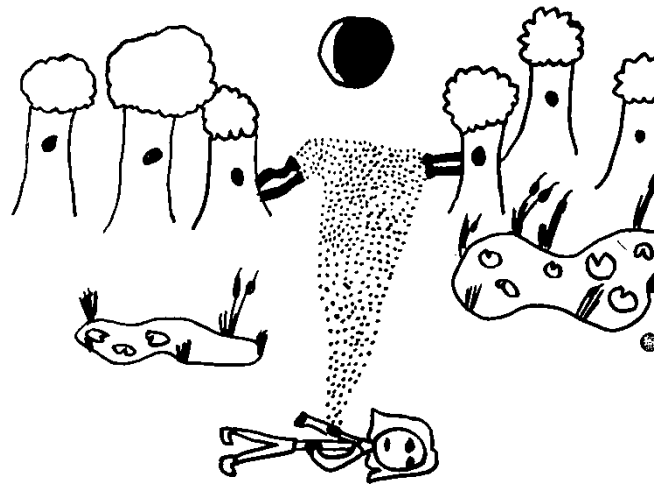
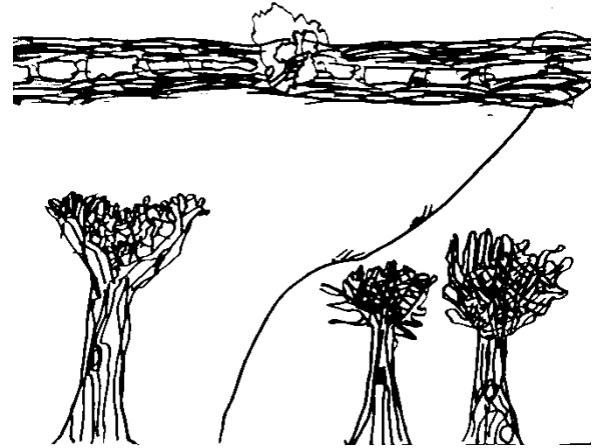
Un dia, de bon matí, la Marta i les seves amigues, la Joana, la Laura i l'Alicia (que són les millores gimnastes de tot Nova York) van quedar a casa de la Marta per canviar-se, perquè tenien una competició. Quan ja estaven preparades, van anar amb el cotxe del pare de la Marta al gimnàs però, gairebé a la porta, la Joana i la Laura es van adonar que s'havien oblidat les mascaretes.

Mentre l'Alicia i la Marta es prenen la temperatura i es posaven gel hidroalcohòlic, la Joana i la Laura tornaven a casa a buscar-les. Un cop les quatre juntes van participar en la competició i... VAN GUANYAR!

La família

Hi havia una vegada una família que, un cop passat el temps de confinament, va marxar al càmping de vacances. El seu càmping estava situat vora d'un bosc màgic.

El pare es deia Andrés i la mare, Carla. Tenien dos fills, en Pol i la Fris. De camí al càmping van perdre, sense saber com, el control del cotxe i d'ell va començar a sortir foc. La família va saltar del cotxe i la Carla va resultar ferida. Els elfs del bosc màgic van trobar a la Carla, la van curar i passats dos dies, la família es va retrobar.

Els quatre, en veure's, es van posar molt feliços i van decidir tornar a casa i celebrar-ho amb una festa.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte, ja s'ha fos.

El viatge màgic

Hi havia una vegada família que va adoptar, una setmana abans del confinament, un gos. La família la formaven un pare, una mare, un fill i una filla. Quan estaven tots a casa confinats treien a passejar al gos cada vegada una persona diferent, perquè els fills ja eren grans i ho podien fer sols.

Durant el confinament estaven tot el dia junts i miraven la televisió, jugaven... però trobaven a faltar els avis i el poble on passaven l'estiu. Sempre imaginaven què farien quan poguessin anar al poble.

Van esperar molt i, el primer dia que van poder sortir de casa segons les mesures sanitàries, van anar cap el poble. En arribar els avis estaven molt feligós, esperant-los... **quina alegria tornar a veure a les persones que més estimaven!** A més van presentar el seu gos als avis que el van estimar molt.

I conte contat, conte acabat.

Les aventures d'una família alegre

Si tens una foto del Tibidabo, enganxa-la aquí!

Hi havia una vegada una família molt alegre i divertida. Els hi agradava fer moltes coses junts, també en temps de COVID. Un bon dia van anar a fer un passeig i van trobar un gos i un gat abandonats. Els hi van semblar tan i tan bonics que els van portar al veterinari per veure si estaven bé. Com si que ho estaven, se'ls el van emportar a casa i van jugar molt i molts dies junts.

Un dia, passat un temps, contents i alegres van decidir anar a la muntanya... els hi agradava tant! Un cop allà, però, va començar a ploure. Van córrer i es van trobar una cova. Com que estaven molt mullats van decidir entrar-hi. No podien parar de riure, quina aventura estaven vivint. Dins la cova van trobar un passadís secret i, al final d'aquest, estava el parc d'atraccions del Tibidabo. Quina alegria poder muntar-se en totes i cada una de les atraccions. Dins el parc van trobar un pergamí amb un mapa dibuixat. Van seguir les pistes del mapa i van aparèixer a la platja.

A la platja s'ho van passar molt bé. Van jugar, van banyar-se i van gaudir d'un súper dia d'estiu.

Amb el seu gos i el seu gat aquest conte ja s'ha acabat .

Conte col·lectiu, S2

Quina alegria anar a la platja i fer castells de sorra!

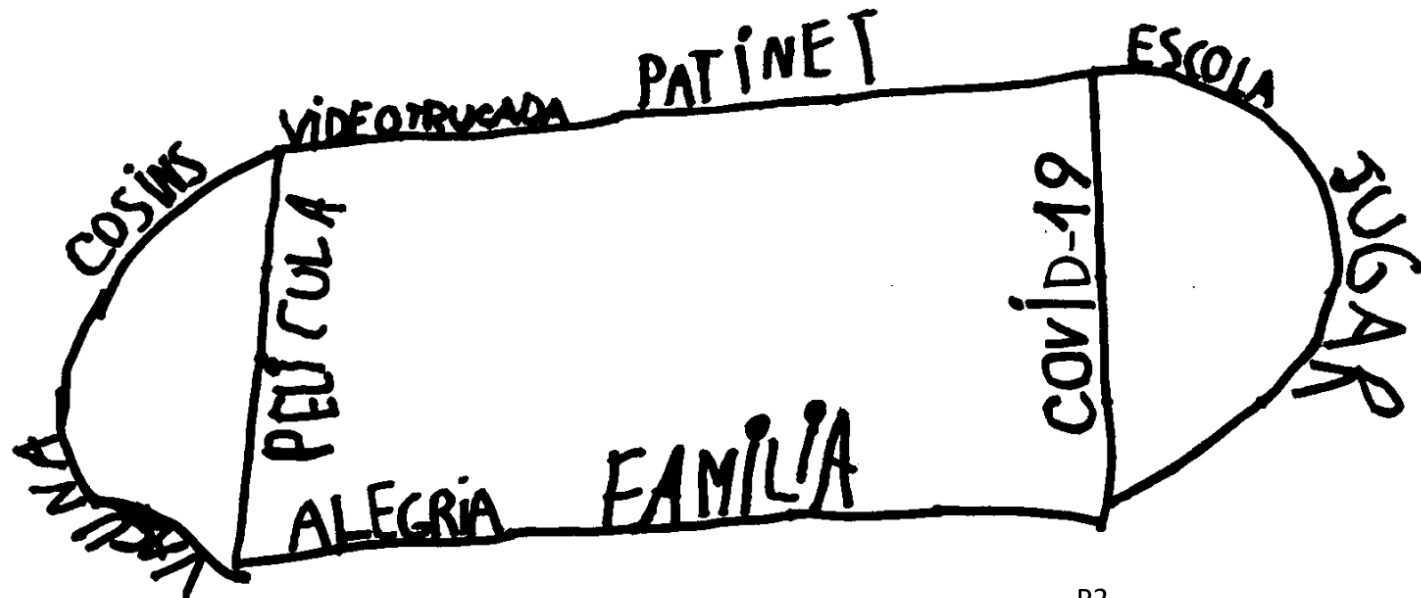
P4

Quina alegria quan aplaudiem a les vuit de la tarda per tots i totes les sanitàries.

P4

QUINA ALEGRIA ANAR AL PARC AMB EL PATINET DESPRÉS DEL CONFINAMENT!

P4

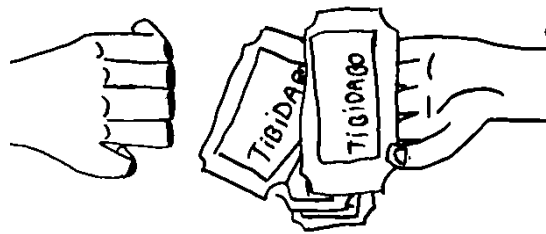

P2

LA SORPRESA

UN DIA, A BARCELONA, LA FAMÍLIA LÓPEZ GARCÍA, QUE ERA MOLT FELIÇ, VA DECIDIR FER-LI UNA SORPRESA AL PARE. MENTRE AQUEST CUINAVA, LA MARE I ELS FILLS LA PREPARAVEN.

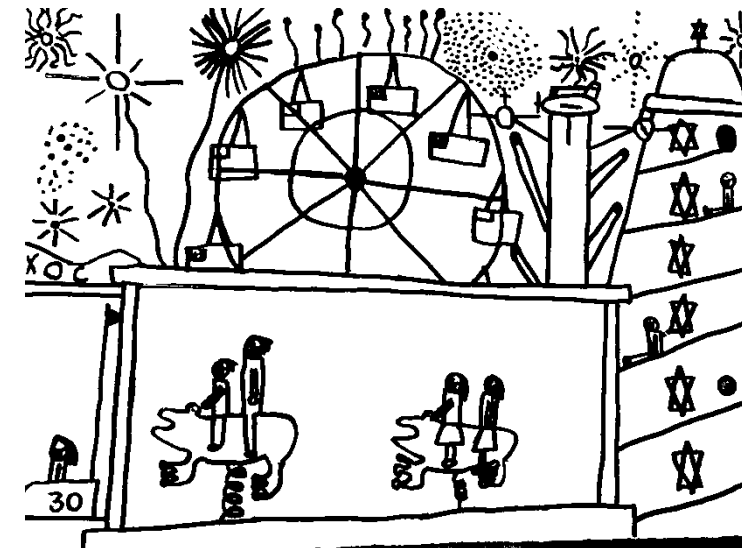
LA SORPRESA ERA COMPRAR-LI QUATRE ENTRADES PER ANAR AL TIBIDABO, UN PARC D'ATRACCIONS! QUAN EL PARE VA ACABAR DE CUINAR LA SOPA DE GALETS GEGANTS, MARE I ELS FILLS JA TENIEN LES ENTRADES EMBOLIDADES, A PUNT PER DONAR-LI.

QUAN VA VEURE EL REGAL, EL PARE, NO S'HO VA PENSAR MÉS I VA AGAFAR EL COTXE AMB TOTA LA SEVA FAMÍLIA I VAN MARXAR AL PARC MOLT CONTENTS.

ABANS D'ENTRAR ES VAN POSAR EL GEL, LA MASCARETA BEN COL·LOCADA I VAN ANAR DIRECTES A L'ATRACCIÓ DE LA GRANOTA.

VA SER UN DIA FANTÀSTIC PER TOTA LA FAMÍLIA.

CONTE I IL·LUSTRACIONS, TI

VIATGE AL PASSAT

T3

Una tarda d'abril, sis amics en l'època de COVID, van anar a un castell abandonat. Allà van descobrir una màquina molt estranya.

Tot mirant-la, sense voler, van donar a un botó i... quan van mirar el calendari, van veure que havien viatjat al passat!

Caminaven pel carrer observant molt l'entorn i es van adonar que tothom els mirava molt... eren els únics que duien mascareta!

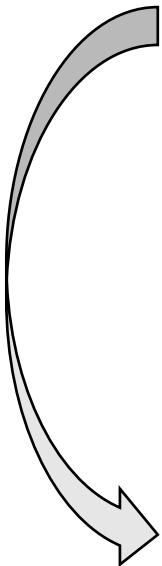
I és que, en aquell temps, la COVID-19 encara no existia. Van fer càlculs per recordar QUAN va començar el virus i van buscar a persones científiques per avisar:

“D'aquí un temps vindrà un virus. Heu d'anar preparant una vacuna”

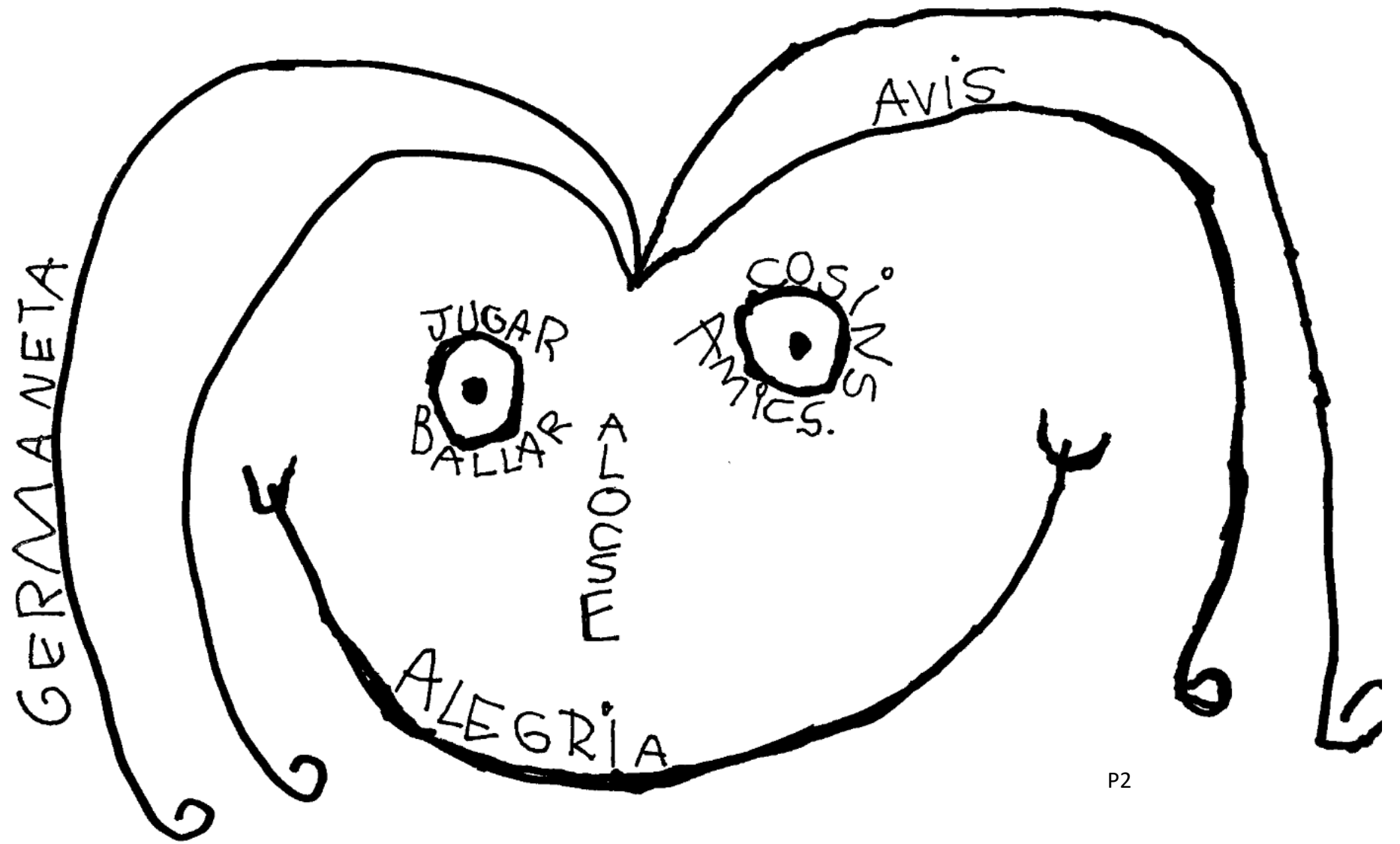
Mentre parlaven i explicaven tota la situació, l'Edgar, un de la colla, va dir:

- Ei! Hauríem de tornar ràpid al nostre present!

Lavors...

Com continuaries la història?

Confinats a la muntanya (P4)

Vet aquí una vegada una família que estava gaudint d'uns dies de _____ a la casa de la muntanya. Va arribar el _____ i no podien tornar a casa seva, a la ciutat.

Quedar-se allà al principi els va _____ però van veure que gràcies a això van poder passar dels dies fent _____ i gaudint de la _____.

Quines paraules creus que falten?

Una família a la muntanya feliç (T3)

Amb aquest títol i aquesta il·lustració, quina història t'imagines?

Els Súper... Nens

Hi havia una vegada una família que tenia súper poders. Era una família antivirals, que vivia al mig d'un bosc. Un dia va arribar un nou virus: la Covid-19. Van anar a la ciutat a salvar-les del Virus. Van començar a investigar per fer la vacuna i per això 1 de la família es va infectar per obtenir ARN del virus. Quan per fi van agafar ARN del virus, va sortir 1 vacuna. Però quan la van provar no va funcionar.

Aleshores els nens de la família van aconseguir la vacuna correcta...

La família i tota la ciutat es van alegrar molt i van fer una festa mundial !!!

Fi

ESCRITORES, ESCRITORS I IL·LUSTRADORS I IL·LUSTRADORES

P1	P2	P3	P4
JOEL, SAMIRA SANTI, JORDI L JOAN, SOPHIA MARIAM, TOMÁS HUGO R, JORDI T ANNA, ONA DE LA ROSA I NEREA	MARTÍ, VIANNETHE JORGE, MIQUEL ONA C, DANIELLE JUDITH, HUGO V ISAAC, DANIEL NOA I SERGI	AITOR, IKER IVAN, LAIA KENIA, MIGUEL R LUNA, MARIA HECTOR, ANDRES SIENNA I PAU	LUCA, MIGUEL A JOFRE, EL HADJI ÈLIA, JUNE ALAN, ALEX CARLA, ALEXIA AINA I MAX
S1	S2	S3	S4
JUDITH, GERARD LEIZ, LLUC BETSY, JEREMY IRENE C, GUIM IRENE GARCÍA LAURA, YANDEL I NICOLÁS	FÁTIMA A, MARIO AINA, EMMA IAGO, ÍTALO DANIEL, JAVIER FÁTIMA R, CLARA JOAN I JÚLIA	AMAYA, JANA MARTA, GERARD JUAN, OLAU ÈRIC, HÈCTOR LAIA M, NOELIA OSCAR I ENZO	ARNAU, IURI CLAUDIA, JAN BIEL, LEO IZARBE, LAIA J CARLOTA, CANDELA I JESSIE
T1	T2	T3	T4
JAN, AMÈLIA SOU MAYA, MIRANDA NILAI, ANDREU ALBA, PETER DANIELA, BIEL LEO I IKER	NIL B, IRENE FATOU, GUIM PAU, MARIA NIL M, YAMEN ALEJANDRO, JÚLIA ABRIL I MARCEL	ABRIL, NAIA FERRAN, ALBA NAOMI, MAR M KHADIJA, JACOB RODRIGO, ELIAS ERIC M, MARTÍN I NEREA	ONA, JAN MARTIM, ARLET LAURA M, LAURA R MAR Q, BRITTANY LEO, VICKY ANNA, IVAN I GUIFRÉ

*Mirar-nos als ulls i veure'ns, escoltar-nos i reconèixer en l'altre emocions i vivències que jo també he pogut viure.
Durant aquest temps de Covid estem transitant per moltes i diverses emocions.
Aquestes Jornades han donat un espai a tres i quina força ha tingut enforçar-ho amb allò que tothom vivim i compartim*

